

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tartás ára**

1. Az emlékezés bársonyos menedéke

Csó-Eliza

A műszakváltás éles hangja elült, s a csarnok szürke tömege lassan megindult a pihenőzónák szűk folyosói felé. Alinda óvatosan átkarolta a nagymama törékeny vállát, vigyázva, hogy az elgyötört, lassan lépkedő öregasszonyt nehogy elsodorja a fáradt testek monoton áradata. A lány szorításában ott lapult a tiszta gondoskodás; elszántan védelmezte azt az utolsó meleg szikrát, amely a családi kötelékből még megmaradt ebben a rideg, gépesített világban.

A lakóbox félhomályos szegletében, a hideg fémnyugágyakon végre elcsendesedett a külvilág gépzaja. A falból kiadagolt édeskés massa fémes mellékíze most mellékes volt. Alinda a fémváz szélére ült, és áhítattal nézte a nagymama ráncos arcát, amelyet az átmeneti pihenőfény halvány arannyal vont be. A lány mellkasában hevesen vert a szív: a tiltott sárgaréz tárgy érintése még mindig ott bizsergett az ujjában.

– Mesélj még a napsütésről, Nagy – suttogta Alinda alig hallhatóan, közelebb húzódva az öregasszonyhoz. – Arról, amikor az emberek még megfoghatták egymás kezét a nyílt ég alatt, anélkül, hogy a műszerek mértek volna minden egyes pulzusugrást.

A nagymama lágyan mosolygott, és simogató kézzel nyúlt a lány hajába. Érintésében a régi, szabadságban megélt szerelmek csendes visszhangja rejtőzött – azoké az időké, amikor az érzéseket még nem az energiatermelés hatékonysága szerint mérlegelték. Rekedtes, gyengéd hangján elmesélte, milyen volt, amikor a szél végigsimított a mezőkön, és két ember csupán a pillanat szépségeért sétált egymás mellett.

Alinda lehunyta a szemét, és engedte, hogy a mesék melege átjárja a lelkét. Míg a kolónia falai mögött a szilíciumagyak csak számokat és áramköröket láttak, a lány bent, a szívében őrizte a valódi emberi létezés érinthetetlen csodáját. Tudta, hogy bármit követeljen is tőlük ez a szürke gépezet, a lelke szabad marad.

2. Embernek maradni a vas alatt

Szél-Kata

A szomszédos pad felől halk, fémes kattanás rezonált a gőzös csarnokban. János-g534 mélyebbre nyomta a saját hajtókarját, feszített ívben véve át a terhelés egy részét. Nem

nézett Alindára, a szemeit a kopott kijelzőre tapasztotta. A kolóniában a túlélés első szabálya a tekintetek elrejtése volt, ám a wattmérő zölden derengő számai mögött most mégis átderengett valami felkavaró.

- Ne nézz rá - suttogta a nagymama szaggatottan. A hangja alig volt több a csapágyak száraz súrlódásánál. - Ha az Őrszem észreveszi az eltérést, mindannyiunk adagját megvonják.

Alinda tüdeje égett, a nyirkos fogantyún kicsúszott a tenyere. A düh helyét átvette a megdermedt rettegés, de a lábában ott lüktetett a makacs felismerés. Mitől ember az ember egy olyan világban, ahol a testet csak kinyerhető energiaként tartják számon? A nagymama régi meséi a szabad ég alatt fújó szélről eddig üres nosztalgiának tűntek, most mégis értelmet nyertek. János nem a gép logikáját követte, hanem a méltóságot, amikor kockára tette a saját erejét.

János-g534 vállai megfeszültek a dupla nyomás alatt. Az arca sápadt volt, a félelem nyers verejtéke csorgott a nyakán, de a pedál elszántan fordult tovább. Nem volt hős, csak egy megfélemlített fogoly, aki egyetlen pillanatra megtagadta a rendszer pusztá matematikáját.

Alinda vett egy mély, gázszagú levegőt. Lassan, ritmikusan újra terhelni kezdte a tengelyt, hogy visszaadja a fiúnak az elcsalt lendületet. Embernek lenni itt nem a pusztá túlélést jelentette, hanem a döntést, hogy kivel osszák meg a nehéz perceket.

3. A tartás ára

Pedál-János

A fogantyú hideg vasa alatt Alinda tenyere véresre horzsolódott, de a lendkerék nem lassulhatott. A kinyert energia nyers számai ott villogtak a falra szerelt kijelzőn, élettelen zöld jelzésként mutatva a kötelező nyolcvannégyes fordulatszámot. A nagymama reszkető, elhasznált kézzel próbált segíteni, de a lány egyetlen kemény, elutasító pillantással intette le. Ha a rendszer érzékeli a megosztott nyomatékot vagy a tengely ingadozását, az Őrszem azonnal elrendeli a hatékonysági kalibrációt.

Ahogy a savanyú izzadság a szeme közé csorgott, Alinda a szomszédos sor felé pillantott. János-G534 ritmikus, kimért mozdulatokkal taposta a saját pedáljait, s a tekintete egyetlen pillanatra találkozott a lányéval. Nem volt abban a pillantásban

szánalom, csupán egy csendes, mély felismerés: a túlélés ebben a csarnokban nem az izmok fizikai kapacitásán múlik, hanem azon, hogy marad-e valami a bőr alatt, ami nem forgatónyomaték.

- Még élünk, kicsim - suttogta a nagymama, s a szavait szinte teljesen elnyelte a fogaskerekek fémes csikorgása. - Az ember nem az, amit eltáplál a hálózat. Az ember az, ami megmarad belőle, mikor végre leállnak a gépek.

Alinda tüdeje égett a gőztől és a kénes portól, de a lábai nem álltak meg. Minden egyes megfeszüléssel nem a vezérlőpult éhségét táplálta, hanem a mellette ülő öregasszony életét védte a fagyos selejtezésztől. Ebben a csarnokban ez a racionális logikának ellentmondó, önfeláldozó tehermentesítés tette őket többé az átfolyó kilowattok pusztá forrásánál.